JUSTIN A. COATES

ECHIPA DE EXTERMINARE

Justin A. Coates

Echipa de exterminare

versiunea în limba română

UNCRIS

— Ăsta-i un rahat!

Era a doua oară când o spunea Macy în timpul lungului marş către vârful muntelui. Sergentul Nielsen l-a privit supărat pe mitraliorul MK48 când tânărul s-a sprijinit de un pin afgan.

— Taci, Macy, îi spuse, simţind că este la fel de extenuat ca şi mitraliorul, dar refuzând să lase să se vadă. Poţi să mănânci căcat despre asta când ne vom întoarce la Desolation. Pune un genunchi jos, supraveghează împrejurimile, hidratează-te.

Macy s-a uitat peste umăr la comandantul Unităţii sale cu o batjocură abia disimulată. Şi-a aprins o ţigară şi s-a aplecat să fixeze bipodul mitralierei în spatele rădăcinilor pinului. Nielsen a mers să verifice restul Unităţii 1.

Erwin se aşezase în spatele unui bolovan neted din calcar. Lunetistul cerceta terenul prin luneta montată pe arma sa MK14 EBR. Carabina de calibrul 7,62 mm era bine proptită în umărul acoperit cu bluza de camuflaj de tip Multicam.

— Vezi ceva interesant? a întrebat Nielsen.

— Nimic, a mormăit Erwin, cercetând fără grabă valea de dedesubt. Nu de când păstorul acela ciudat ne-a urmărit după Meri Khel.

Şi-a lăsat capul pe un umăr, vorbind pe un ton ceva mai ridicat:

— L-ai văzut pe avortonul ăsta?

— Mda. Tipul e ciudat.

Amândoi au râs înfundat, savurând această glumă de-a lor, de-a Unităţii, în ultimele şase luni. Să fie staţionaţi la COP[1] Desolation nu era uşor; păstrarea umorului în circumstanţele cele mai idioate şi vulgare a fost liantul care i-a împiedicat pe oamenii din Divizia de Infanterie 25 să se ucidă unul pe altul. Avanpostul era micuţ, iar misiunile zilnice istovitoare. Umorul sec era tot ce aveau.

— Vom reuşi să ne întâlnim la timp cu Unitatea 2? a întrebat Erwin, aruncând încă o privire scurtă prin lunetă.

— Da. Dacă asta e ultima oprire pe care o facem, vom reuşi.

Nielsen a tras o înghiţitură de apă caldă prin furtunul de la sistemul de hidratare *Camelback*.

— Să-mi spui dacă vezi ceva.

Folen şi Coutts se aflau în partea cealaltă a micului pisc, supraveghind peste o prăpastie de 30 m. Coutts era ghemuit peste carabina automată M249 cu ţeava sa groasă şi ameninţătoare. M4 a lui Folen, prevăzută cu lansator de grenade M320 era sprijinită de un copac, în timp ce Folen trimitea un jet puternic de urină peste marginea prăpastiei.

— O să fii împuşcat drept în sculă dacă te mai expui aşa, îi spuse Nielsen.

Coutts l-a privit, rânjind ca un idiot.

— Drept în sculă, a repetat, scuipând o bucată de tutun negru de mestecat. N-o mai freca la rece[2], Folen.

— Vreau să văd cât de departe pot să mă piş, spuse Folen, forţându-se vizibil.

---

[1] COP – Combat Outpost – avanpost militar – mic detaşament de soldaţi staţionat departe de forţele principale, de obicei în zone ne-/puţin populate, cu misiunea de a depista/contracara intruziunile neautorizate şi atacurile surpriză.

[2] Joc de cuvinte: *dick* = sculă/penis; *dicking around* = a pierde timpul.

— Vorbesc serios, idiotule. Dă-te dracu' de-acolo!

Folen s-a încheiat la pantaloni şi şi-a reluat poziţia din spatele micii lor formaţii.

— Cât mai mergem după obiectiv, se'gent?

— Încă fix 100 m în sus, spuse, verificându-şi scurt GPS-ul ataşat la încheietura mâinii. Atât timp cât urmăm această cale ar trebui să nu avem probleme. Unitatea 2 ne va aştepta acolo. V-aţi hidratat cu toţii?

— *Roger*, au confirmat amândoi, întorcându-şi capetele către muştiucele bidoanelor flexibile, *camelback*, pe care le purtau toţi cei ce patrulau în zone de combat.

Reîntors în mijlocul dispozitivului patrulei, Nielsen a activat microfonul.

— 1-7, sunt 1-1, *over*.

Linişte. A încercat să-şi păstreze vocea calmă.

— 1-7, 1-1. Suntem la 500 de metri de obiectiv. Confirmaţi. *Over*.

Linişte. Mort. Rece. Linişte absolută. Nielsen începu să transpire în ciuda frigului dimineţii. Nu era pentru prima dată când se blestema singur că nu s-a împotrivit planului idiot al comandantului plutonului lor pentru localizarea ascunzătorilor cu arme ale inamicului. Fragmentarea plutonului în unităţi atât de mici era ceva stupid. Sfida bunul simţ; sfida tacticile de bază. Dacă n-ar fi fost totala incompetenţă a sergentului plutonului şi lipsa de voinţă în a-l înfrunta pe noul locotenent, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Nu mai aveau contact radio de aproape 20 de minute. Aşa ceva era absolut nemaiauzit. Singurul lucru care se putea face era să meargă până la următorul obiectiv şi să spere că vor face joncţiunea acolo. Mai departe de asta Nielsen nu ştia ce va fi, dar să fie al naibii dacă îşi va demoraliza unitatea lăsând să se vadă că este cuprins de frică.

— OK, spuse după un moment. Mergem mai departe.

Au continuat să urce încă 300 m. Fiecare pas era la fel de greu precum cel anterior, gleznele şi genunchii fiind solicitaţi la maxim. Aerul de munte era rarefiat. Nielsen a rezistat tentaţiei de a da ordin de înlocuire a căştilor de kevlar cu şepcuţele din pânză. Noaptea se lăsa cu repeziciune, iar ei aveau nevoie de dispozitivele de vedere-noaptea montate pe căşti pentru a se putea mişca pe munte.

Au făcut aproape 400 m către vârf, când deodată Macy a deschis focul cu MK48.

— Contact! a strigat, lăsându-se în genunchi în spatele unei mici grămezi de pietre.

Mitraliera a detunat scurt, lansând o rafală de 9 gloanţe perforante/incendiare.

— Două sute de metri. Sus pe creasta opusă. O unitate inamică cu RPG.

Răspunsul lui Nielsen a fost acoperit de zgomotul greu al exploziei unui proiectil de RPG-7. Grenada reactivă a detonat lovindu-se de un pin din apropiere, spulberând aşchii de lemn în toate părţile.

— 1-7, aici 1-1, contact inamic! a apelat în microfonul inutil, lăsându-se într-un genunchi lângă Macy.

— Foc de voie! a strigat.

Mitraliera uşoară a lui Coutts a deschis focul asupra piscului. M249 şi MK48 au început imediat să tragă rafale alternative, fiecare deschizând focul când cealaltă făcea o pauză pentru a ajusta linia de tragere sau ca să reîncarce. O grenadă *High-Explosive Dual-*

Purpose a zburat prin aer lansată dinspre poziţia lui Folen. După o secundă, Nielsen a lansat şi el o grenadă. Gloanţe de AK-47 au şuierat prin aer pe deasupra capului său. Şi-a reîncărcat lansatorul de grenade care era montat sub ţeava carabinei, cu ochii pe focul de la gura ţevii a mitralierii uşoare RPK a inamicului.

Ambele grenade au aterizat chiar în mijlocul poziţiei inamicului. O coloană de fum şi praf s-a ridicat dintre copacii unde se aflase inamicul.

— Încetaţi focul! a strigat imediat Nielsen, dorind să facă economie la muniţia pentru mitralieră. Folen, mai lansează o grenadă. Erwin, doboară tot ce mişcă.

Lansă grenada către locul unde văzuse RPGul. Folen a lansat şi el o clipă mai târziu, ambele lovind exact în acelaşi loc.

Câteva clipe a fost linişte; apoi, un singur foc tras de Erwin cu EBR.

— Erwin? a întrebat Nielsen.

— Am văzut o mişcare. Voiam doar să mă asigur.

— OK. *Buddy ACE* raport, apoi o ştergem de aici.

S-a mutat în poziţia lui Macy, verificând rapid dacă soldatul are vreo rană neobservată în puseul de adrenalină din combat.

— *Ammo* rămasă? a întrebat Nielsen, verificând şi dispozitivele optice – de noapte şi cel de pe carabină.

— 500 de cartuşe. Ar fi trebuit să tragem mai mult. Rahaturile astea sunt grele.

— Da, bine, până ce facem contactul cu Unitatea 2, trebuie să fim în siguranţă.

Nielsen a bătut cu palma în casca soldatului, semn că verificarea a fost OK. Apoi acesta şi-a verificat comandantul ca nu cumva să aibă vreo rană neobservată, şi i-a confirmat OKul cu aceeaşi palmă în cască.

Nici ceilalţi nu au fost răniţi, iar nivelul *ammo* era încă la un nivel acceptabil. *Nu că ar conta*, se gândi Nielsen. *Mai putem susţine una sau două lupte ca asta, înainte de a avea nevoie de realimentare*.

Scoase din buzunar un baton energizant HOOAH! şi a muşcat din conţinutul lipicios. *Va trebui să raţionalizăm haleala dacă ajungem la obiectiv şi nu e nimeni acolo*.

Gândul i-a făcut un nod în stomac.

La dracu, nu sunt pregătit pentru aşa ceva, murmură, făcând să alunece pe gât îmbucătura de baton cu ajutorul apei, înainte de a se întoarce la restul echipei sale.

— OK, sus! Trebuie...

— Hei, se'gent! interveni Erwin, care privea prin lunetă. Vrei să vezi asta.

Nielsen şi-a pus carabina în umăr, privind la rândul său prin luneta ACOG. La poziţia inamică, praful începea să se aşeze, şi putea vedea pinii zdrenţuiţi de gloanţe mişcându-se. Mici alunecări de grohotiş alunecau de pe creastă, împreună cu un cadavru răsucit şi îndoit, aproape de nerecunoscut.

Ceva masiv se ascundea în norul de praf. Nielsen a prins imaginea unui umăr lat, negru, prevăzut cu spini ascuţiţi. Unul dintre pini a fost cuprins de nişte gheare galbene care l-au smuls din pământ.

— Ce dracu-i asta? a întrebat Macy.

— Habar nu am, răspunse Nielsen, cu inima bubuind în piept.

— Eu trag în el, se hotărî Coutts, întinzând mâna la mânerul de încărcare de la M249.

— Stai, dracului. Doar... stai pe fază.

Au privit un moment cum „ce-o fi fost" se mişca greoi pe partea cealaltă a crestei. Au auzit zgomotul făcut de un alt copac smuls şi avalanşa de pietre stârnite de căderea acestuia. Apoi a dispărut, lăsând în urmă doar linişte.

— Eh, asta e, constată Folen. Am luat-o razna cu toţii. E timpul să ne ucidem unii pe alţii.

— Aşa e, Slavă Domnului, se întinse Coutts. Am obosit să mai car *tinicheaua* asta afurisită.

— Băi, curiştilor, nu aveţi permisiunea mea să muriţi, i-a repezit Nielsen. Trebuie să ajungem la locul de rendezvous. Mărim ritmul de deplasare până ne întâlnim cu Unitatea 2. Bianchi are *TacSat*ul, şi vom putea apela Desolation ca să verifice dacă ei văd... *chestia* asta.

— A fost un bursuc, spuse Folen.

Coutts a chicotit:

— Bursucilor li se fâlfâie.

— Indiferent ce a fost, nu vreau să fiu cu voi, idioţilor, când o să apară din nou.

Nielsen şi-a reluat marşul către pisc. Ceilalţi au intrat în formaţie, mascându-şi neliniştea cu glume şi blesteme murmurate.

# # #

Cei din Unitatea 2 erau morţi. Şi nu doar morţi; devoraţi, rupţi în bucăţi, împrăştiaţi pe întreg platoul pe care ar fi trebuit să se întâlnească. Nici unul nu putea fi identificat de la oarece depărtare. Era doar o învălmăşeală de cadavre şi tuburi de cartuşe trase.

— Bursucul a ajuns primul aici, spuse Coutts, arătând gheară masivă înfiptă într-un cadavru care se răcea cu rapiditate. Ia uite la asta.

Îl trase afară, ţinându-l ca pe o spadă.

— Aproape la fel de lungă ca scula mea.

— Vorbim despre asta? a întrebat Erwin, privind la Nielsen. Ori continuăm să pretindem că nu se întâmplă nimic ciudat?

— Eu zic să pretindem, spuse Folen.

A luat o bandulieră cu grenade, mânjită de sânge, de la un cadavru cu membrele smulse, şi şi-a pus-o pe umăr.

— Toată Unitatea e *terminată*, spuse Erwin, în voce simţindu-se un început de panică. Nu d'al de *hajji*[3] au făcut asta, se'gent. Acea... creatură, i-a ucis.

— Da, aşa se pare, a fost de acord Nielsen.

---

[3] Hajji (Hadji, Haji, Alhaji, Al hage, Al hag, El-Hajj) – iniţial era un titlu dat musulmanilor care au efectuat un pelerinaj (hajj) la Mecca. În multe societăţi musulmane a devenit un titlu onorific pentru un om respectabil.

Şi-a scos ochelarii de protecţie Oakley şi a pus mâna pe umărul lui Erwin.

— Uite-te la mine. Scoateţi ochelarii.

Erwin s-a executat.

— Nu contează cine a făcut asta. *Hajji*, bursucul...

— A fost monstrul din Loch Ness! se repezi Coutts, iar Macy şi Folen au izbucnit în râs.

— Nu contează. Vom trece prin asta. Vom găsi T*acSa*t, apelăm Desolation, şi ne cărăm dracului de aici. De acord?

O clipă, Erwin a rămas cu privirea pierdută peste umărul lui Nielsen. Acesta i-a dat o palmă, la care Erwin a clipit, apoi a dat afirmativ din cap.

— Da. De acord.

— Bine. Hai să căutăm afurisitul de radio.

Ceva începu să urle la sud de ei. S-au întors toţi ca unul, lăsându-se într-un genunchi, în linie de tragere, cu faţa în direcţia piscului muntelui. Pâlcul de copaci de pe marginea platoului dispăruse, doborâţi de aceleaşi gheare galbene ca cea care se afla acum legată la spatele lui Coutts.

— Ca să se ştie, spuse Macy, introducând o bandă nouă de cartuşe în a sa MK48. A fost o plăcere să servesc în armată împreună cu voi, *gentlemen*.

— Toate rezervele de muniţie, la mine! a adăugat Folen când *ce-o fi fost* a urlat din nou. Ca să se ştie, a fost apelul meu!

— Mişto rahatul ăsta de război! au strigat toţi la unison, când un monstru a năvălind dinspre pisc, atacându-i.

Nu era un bursuc. Era un urs, sau un lup, sau un amestec de amândoi. Se mişca greoi pe toate patru picioarele, ţepii ascuţiţi de pe umeri vibrând la fiecare pas. Era sălbatic, cu ochi albi, şi o limbă vânătă ce se bălămbănea printre colţii lungi cât pumnalul de combat al lui Nielsen.

Avea peste 2 m înălţime la umăr. Când, deodată, s-a ridicat pe picioarele din spate, cu ghearele ca nişte pumnale, a fost destul de înalt ca să acopere soarele aflat la asfinţit.

Prea aproape pentru grenade, se gândi Nielsen şi şi-a comutat arma M4 pe AUTOMAT. Era prea aproape ca să rateze.

Macy deschisese deja focul. Era culcat pe pământ, iar reculul lui MK48 îl scutura cu putere. Gloanţele de 7,62 mm au şuierat prin aer împreună cu cele de 5,56 mm ale lui Coutts. Proiectilele cu tungsten acopereau trupul monstrului. După o secundă s-au alăturat Folen şi Nielsen, urmaţi de *crack*ul continuu al carabinei de lunetist a lui Erwin.

Bestia s-a lăsat pe toate patru picioarele, continuând atacul în ciuda rafalelor trase asupra sa. S-a întors către Coutts, ghearele smulgându-i vesta ceramică, iar M249 a zburat prin aer. Acesta a căzut, s-a rostogolit din nou în picioare şi a tras de la spate gheara recuperată. Soldatul a fandat către nasul şi botul creaturii, strigând incoerent. Nielsen s-a mişcat, încercând să găsească o poziţie mai bună de tragere către capul masiv al monstrului.

— F'te-n cur, bursucule! a răcnit Coutts.

Capul uriaş s-a aplecat şi l-a prins de mijloc. Coutts a ţipat, înecându-se cu sânge, dar încerca să-i implânte gheara în nas. Aceasta s-a rupt, când bestia şi-a scuturat sălbatic capul, aruncându-l cu putere prin aer. Coutts a zburat peste marginea platoului.

Erwin i-a proptit în piept ţeava armei sale EBR. A apăsat pe trăgaci până ce s-a golit magazia. Creatura a urlat, înfigând în el spinii de pe umăr. Aceştia i-au ieşit prin ceafă şi au perforat vesta-antiglonţ. I-a înhăţat trupul cu mâna cu gheare şi l-a înfundat între fălci.

Nielsen reîncărca blestemând, dibuind neîndemânatic magazia din polimer. Creatura s-a întors către el, fornăind, cu ochii albi daţi peste cap. A reuşit să reîncarce, în timp ce strigătele lui Macy şi Folen erau acoperite de mârâitul gros al bestiei.

Era aproape peste el când, brusc, a început să se zbată. S-a oprit tremurând, scurmând şi aruncând pământul în toate direcţiile. Şi-a dus labele la cap, mârâind, cu spumă la bot.

— Hei! Aici!

Nielsen s-a întors ca să vadă un soldat ieşind din pâlcul de copaci de pe partea cealaltă a platoului. Barba deasă îi era acoperită cu sânge. Pe mâna stângă avea o rană urâtă, o tăietură de gheară lungă de vreo 15 cm. În dreapta ţinea un dispozitiv în formă de farfurie ataşat cu cabluri groase, cenuşii, de un rucksack mare.

Îşi orientă dispozitivul către monstrul urlător. Mârâitul creaturii s-a transformat într-un imens urlet de durere. S-a întors şi a rupt-o la fugă, tropăind la fel de puternic ca la venire.

Tânărul sergent s-a apropiat de străin. Acesta gâfâia de efort, dispozitivul tremurându-i în mână.

— Blestemăţia asta a rămas fără baterii. Sunteţi bine?

— OK, a răspuns Nielsen. Doar niţel cam scuturaţi.

— Cine dracu e ăsta? a întrebat Macy, venit împreună cu Folen lângă Nielsen.

Celălalt soldat şi-a agăţat dispozitivul la centură. Îşi scoase o un pachet de ţigări mototolit din buzunarul de la umăr şi i-a oferit una lui Nielsen. Acesta se holba la el. A dat din umeri şi şi-a aprins una.

— *Sergeant First Class*[4] Morris, se prezentă. Ataşat la *Task Force* Griffin. Staţionat la Camp Eisenhower, aflat la un *click*[5] nord de aici.

— Rahat, de-acolo eşti, se răsti Folen. Eşti staţionat la Camp Rahat, şi bei dintr-un *camelback* plin de minciuni tâmpite.

— N-aveţi de unde şti despre Eisenhower, a continuat Morris, ignorându-l. E un centru subteran. CIA l-a construit în 2002, imediat după invazie. L-am tot folosit în ultimii 10 ani.

— Şi, lasă-mă să ghicesc, a continuat Folen, aveţi tot felul de rahaturi ciudate pe-acolo, inclusiv acea... creatură.

Se încruntă cu ochii la ţigara care atârna de buzele lui Morris.

---

[4] SFC – grad militar în US Army (cod NATO OR-7); echivalent *plutonier*.

[5] Click – kilometru.

— Stai aşa. Dă-mi şi mie una.

Morris i-a întins pachetul şi i-a dat şi un foc, apoi a spus:

— Da. Tot felul de rahaturi ciudate, inclusiv cel cu numele de cod BARGHEST[6], pe care tocmai l-aţi întâlnit.

— E un nume prostesc pentru un bursuc, spuse Nielsen. Un nume cretin.

Soldatul SF s-a încruntat.

— Nu e un *bursuc*. Este un Grizzly modificat genetic şi dotat cu o grămadă de îmbunătăţiri mecanice. Armele mici nu-i pot face nimic; are un inch de gel balistic-rezistent şi o ţesătură sintetică de păianjen sub piele. Mai toate organele sale sunt redundante şi mai are şi o baterie de *graphene* ca sursă de energie pentru cazul de moarte cerebrală.

— Îl poţi ucide cu aia? a întrebat Nielsen, arătând spre dispozitivul atârnat la centura lui Morris.

— Nu. E un fel de telecomandă. Dar singura comandă care pare să funcţioneze este '*screw off*'[7]. Nu-i pot controla, dar îi pot face să plece pentru un timp. Dacă ne putem întoarce la centru, eu...

— Stop! l-a întrerupt Folen. Ai spus '*îi*'. Te rog spune-mi că ai greşit, şi voiai să spui '*îl*'.

— Nu. Acesta este unul dintre cei doi care au rămas.

# # #

Intrarea în Camp Eisenhower era o trapă în pământ ascunsă sub un strat fals de grohotiş. Morris i-a condus în jos pe o scară de oţel, care după 7 m ajungea într-un coridor din beton. Lumina palidă a corpurilor de iluminat pâlpâia, în timp ce ei înaintau cu armele pregătite să deschidă focul.

— Dacă reuşim să ajungem în sectorul bionic, aş putea accesa sistemul de control, spuse Morris. Îi pot rechema de aici, iar apoi să folosesc butonul '*kill*' după ce ajung înăuntru.

— Sau ai putea acţiona butonul '*kill*' fără a-i mai chema aici, interveni Folen, cu ochii la uşa de la capătul coridorului. Ar fi mai eficient.

— Nu putem lăsa *chestiile* astea să zacă pe undeva, aiurea, l-a repezit Morris. Crezi că Unchiul Sam vrea ca lumea să afle că face urşi modificaţi genetic care să-i vâneze pe *hajji*? Ţi se pare o strategie acceptabilă pentru opinia publică?

S-au oprit la uşă. Morris a tastat rapid un cod pe *keypad*.

— Îi chemăm înapoi, aici, şi acţionăm butonul '*kill*' imediat ce îi auzim bântuind pe aici. Apoi chem un MEDEVAC, mergem acasă, şi toţi veţi primi un premiu mişto şi un weekend în Quatar.

---

[6] barghest – termen inspirat din folclorul nordic englezesc – un monstru ficţional, o creatură malefică ce se hrăneşte cu oameni.

[7] screw off – expresie argotică echivalentă cu '*fuck off*' – aproximativ: *şterge-o!*

Coridorul în care au intrat era acoperit de sânge. Bucăţi de cadavre erau peste tot, şi dâre de sânge înnegrit pe pereţi.

— Ce trebuie să fi mers rău cu semnalele de comandă, spuse Morris când Macy a blestemat dezgustat. Cei trei *barghest* trebuiau să execute o patrulare standard noaptea trecută. În schimb, au devenit *berserk*[8]. Unitatea mea se afla deja în patrulare când unul ne-a prins în ambuscadă. Am reuşit să-l doborâm, dar eu am fost singurul care am scăpat cu viaţă.

— Credeam că voi, tipii SF, aveţi puteri magice în barbă, a spus Nielsen, ţinându-şi carabina bine fixată în umăr. Pe tine nu te-a protejat barba?

— *Fuck you!*

Morris şi-a presat bandajul israelian[9] de pe rană.

— Aici facem la stânga.

Echipa de exterminare (*kill team*) a înaintat pe un alt coridor mânjit cu sânge. De o parte şi de alta a acestuia erau încăperi; aveau uşile doborâte, vitrine de sticlă sparte, şi echipament de laborator distrus şi împrăştiat peste tot.

Morris s-a oprit puţin într-una dintre ele.

— Ca lumea, spuse.

Nielsen l-a urmat înăuntru, aproape împiedicându-se de rastelele cu arme răsturnate. Pistoale-mitralieră, carabine semiautomate şi arme anti-tanc erau răspândite peste tot.

— Macy, Folen, veniţi aici, a ordonat, deschizând repede o cutie cu grenade HEDP[10].

— Luaţi cu voi cât puteţi duce. Lăsaţi-vă vestele; oricum nu vă vor apăra de creaturile alea.

— Aici!

Macy a găsit două arme uşoare anti-tanc M72. I-a dat una lui Folen, iar pe cealaltă a păstrat-o pentru el.

— Mai e ceva aici...

A scos un tub lung, gol, prevăzut cu un mâner din lemn, ca de pistol.

— Acesta e un *Gustaf*[11], 84 mm, fără recul, l-a recunoscut Morris, jucându-se cu o telecomandă luată dintr-un dulap aflat încă în picioare.

— Vreuna dintre chestiile astea pot doborî creaturile? a întrebat Nielsen.

— Dacă tragi în centrul masei, ar trebui să provoace destule avarii sistemelor mecanice şi organice ale *barghest*ului ca să-l oprească total. Iar dacă nu...

Deodată, o cutie mare, metalică, aflată în colţ, a căzut cu un zgomot puternic. Un robot cu şenile a ieşit din ea şi s-a oprit lângă Morris. Era înalt cam de 1,20 m şi prevăzut

---

[8] Berserk – antic războinic scandinav, *'turbat'* în luptă/scăpat de sub control.

[9] Bandaj israelian – special conceput pentru trusele de prim-ajutor, folosit pentru stoparea hemoragiilor în cazuri de urgenţă/combat.

[10] HEDP - High Explosive Dual Purpose M433 – grenade.

[11] Carl Gustaf – armă antitanc fără recul, calibrul 84 mm.

cu un suport pe care erau montate mitraliere şi un sistem de quadruplu de lansatoare de rachete.

— Acesta este MAARS-bot[12], spuse Morris bătând amical robotul cu palma. Este dotat cu o mitralieră XM806 de calibrul .50, alte două de calibrul 7,62 mm, M240L, şi o armă incendiară M202AI FLASH[13].

— Mişto, făcu Macy. S-a răsculat şi încearcă să ne halească pe noi?

Cuvintele i-au fost aproape acoperite de un urlet venit de undeva din interiorul Centrului. Morris a blestemat:

— *Fuck*, unul dintre cei doi este deja acasă. Trebuie să mergem. Acum. Urmaţi-mă!

A sprintat afară din încăpere, cu MAARS-bot pe urmele sale. Ceilalţi l-au urmat către sectorul bionic, punând rapid pe umeri lansatoarele de rachete.

— Este drept înainte, a strigat Morris când au cotit după un colţ. Oh, fir-ar...

*Barghest*ul pe care-l întâlniseră anterior se afla acum drept în faţa lor. Pierdea lichid hidraulic şi sânge roşu-întunecat. Părea şi mai masiv în acest spaţiu mic şi închis. Urla, cu spinii de pe spinare zgâriind şi perforând tavanul.

— *Bursuc* la ora 12! a strigat Folen, lăsându-se imediat într-un genunchi şi deschizând focul.

A tras la foc automat, golindu-şi magazia de 30 de cartuşe în câteva secunde.

— Grenade! a strigat Nielsen când *barghest* a şarjat.

Proiectilele HEDP au zburat prin aer, fiecare lovind în picioarele din faţă ale bestiei. Nielsen simţea căldura intensă a exploziei produsă la o distanţă atât de mică. A început să tragă şi el împreună cu Macy, care trimitea din MK48 un şuvoi continuu de gloanţe perforante drept în monstru.

— Morris, foloseşte tâmpenia aia de pistol cu raze! a răcnit Macy.

— A murit bateria! a răspuns, aruncându-şi rucksackul mare cu un blestem.

A acţionat telecomanda pentru MAARS-bot, mormăind o litanie profană pe când ajusta comenzile robotului.

— Acum, Morris! Dă-i drumu'! a strigat şi Nielsen.

Barghest era aproape peste ei, devenind parcă tot mai mare, şi fără să fie stânjenit de litrii de sânge şi lichid hidraulic negru pe care-i pierdea din răni.

— Al meu e!

Robotul a *ciripit* plăcut, iar lansatoarele de rachete de pe suportul central s-au trezit la viaţă. Patru rachete incendiare, de 66 mm, au vuit prin aer, lovind în plin una după alta. Picioarele din faţă ale monstrului au fost retezate. Una dintre rachete a explodat în interiorul *barghest*ului împroşcându-i pe toţi cu sânge, maţe şi părţi mecanice. Scheletul metalic al creaturii a fost expus la vedere, împreună cu cablurile care provocau scântei, şi organe aburinde.

*Barghest*ul lipsit de raţiune, a continuat să înainteze ajutându-se doar cu picioarele din spate. *Kill Team* şi-a păstrat tirul susţinut până ce acesta a ajuns la câţiva paşi de ei. S-

---

[12] MAARS - Modular Advanced Armed Robotic System – sistem robotizat modular cu arme avansate.

[13] **M202 FLASH** (**FLame Assault SHoulder**) – lansator portativ/de pe umăr de rachete incendiare de 66 mm, compus din patru tuburi.

a oprit în sfârşit, chiar în faţa lui Folen, un scârţâit metalic semnalând *moartea* sursei sale primare de energie.

Folen s-a uitat la fălcile masive şi însângerate. A chicotit şi i-a tras un şut în ochi.

*Barghest*ul s-a întins înainte şi şi-a înfipt colţii în piciorul lui. Folen a răcnit agonic când bestia a început să-şi scuture capul dintr-o parte în alta. Piciorul i-a fost smuls din şold, sânge roşu arterial, ţâşnind prin aer.

Şi ceilalţi au început să strige, băgând gloanţe în capul creaturii până ce acesta s-a transformat într-un terci roşu-negru pe dalele sparte.

Nielsen a venit imediat lângă Folen. Soldatul a strâns braţul sergentului, privindu-l cu un amestec de amărăciune şi supărare.

— Nielsen... Spune-i soţiei mele...

Sergentul i-a strâns mâna.

— O voi face, Folen. Promit.

— Nu... ascultă. Spune-i soţiei mele să... - Nielsen se aplecă, până ce buzele lui Folen au fost lângă urechea sa - ... *fuck* Trump.

— Fir-ar să fie, a izbucnit Nielsen, ridicându-se când Folen a chicotit scurt înainte de a muri. Macy câtă *ammo* ţi-a mai rămas?

— Am *Winchester*ul, a răspuns Macy, aruncându-şi la pământ MK48. Voi lua LAW[14]-ul lui Folen. Şi M4, ca să am cu ce să mă sinucid când totul se va termina.

— Bună idee.

Se întoarse spre Morris, şi-i arătă cadavrul imens ce bloca coridorul.

— Nu-l putem ocoli. Mai este vreo altă cale să ajungem în sectorul bionic?

— Da. Trebuie să ne întoarcem puţin, dar vom ajunge acolo repede, dacă ne grăbim. Urmaţi-mă!

Sectorul bionic era la fel de mare ca un centru de comandă de nivel brigadă, aşa cum văzuse Nielsen. Ecrane imense acopereau pereţii. Erau mai multe rânduri de birouri şi ceva ce semăna cu un laborator într-o încăpere separată, aproape de capătul estic al sectorului. Nu se vedea nici un semn de violenţă, cum erau peste tot în Centru; totul era nemişcat – o linişte aproape senină.

— Ar fi bine să mă propui pentru o *Bronze Star*[15] cu *Valor*[16], îi spuse Macy lui Morris, luând o poziţie defensivă în spatele unui rând de birouri.

Şi-a luat LAW, a extins tubul rachetei, şi l-a pus uşor pe umăr.

— Voi contesta orice propunere de medaliere ar face pentru tine, a replicat Nielsen, îngenunchind în spatele birourilor din partea cealaltă a lui Macy. Ai o atitudine greşită. Poate că vei obţine un certificat de participare. Poate.

---

[14] LAW – light anti-tank weapon – armă uşoară antitanc.

[15] Bronze Star – medalie acordată membrilor Forţelor Armate ale SUA pentru servicii meritorii, sau comportament eroic în combat.

[16] Valor – mic însemn metalic (6,4 mm) sub forma majusculei '**V**' care se ataşează la bareta unei decoraţii. Subliniază faptul că deţinătorul şi-a obţinut medalia pentru eroism dovedit direct în luptă.

— OK, *doamnelor*, spuse Morris de la unul dintre computere, la care tasta furios. Am trimis comanda de întoarcere acum un minut. Tot ce avem acum de făcut este să aşteptăm.

Abia îi ieşiseră cuvintele de pe buze când solida uşă de oţel prin care intraseră a căzut laolaltă cu o mare parte din zid. *Barghest*ul rămas a năvălit înăuntru, direct către Morris şi consola de control. Nielsen a blestemat, apăsând trăgaciul lansatorului fără recul, iar Macy a deschis focul cu LAW. Proiectilul lui Nielsen a lovit în laboratorul bionic şi a explodat cu un sunet înfundat. Sticla s-a spulberat în toate părţile, bucăţile ascuţite silindu-l să se adăpostească.

MAARS-bot a deschis focul cu toate patru mitralierele montate pe şasiu. Gloanţele de 7,62 mm răsunau puternic când penetrau armura subcutanată a monstrului. Gloanţele de calibrul .50 smulgeau bucăţi mari din flancurile *barghest*ului. Deşi îi lipsea cea mai mare parte din piciorul anterior stâng datorită atacului precis cu rachetă a lui Macy, a reuşit să se târască printre rândurile de birouri până la Morris.

A urmat un scurt moment de strigăte panicate, care abia se auzeau peste zgomotele făcute de barajul continuu de gloanţe. Macy a tras cu LAW pe care-l recuperase de la Folen, reuşind să distrugă complet partea stângă a cutiei toracice a monstrului. Sânge şi lubrifiant presurizat a ţâşnit în toate părţile, cabluri sub tensiune care scoteau scântei când se loveau unul de altul.

S-a întors cu faţa către ei ţinând în fălci o parte din ce mai rămăsese din Morris. Consola la care acţionase soldatul SF era distrusă, fără putinţă de a mai fi reparată. *Barghest* a urlat, aruncând prin aer o bucată din piciorul lui Morris.

— *Fuck you!* s-a răstit Nielsen, apăsând trăgaciul lui M320.

Grenada de 40 mm l-a lovit peste bot cu un scârţâit de metal răsucit. Macy a armat şi aruncat una după alta două grenade, ambele explodând sub abdomenul mare al monstrului.

MAARS-bot a continuat să-şi trimită şuvoiul de tungsten şi plumb. Ţintă a unei asemenea puteri de foc, pielea exterioară a *barghest*ului a fost zburătăcită în franjuri până ce a rămas la vedere doar scheletul metalic. Acesta a răsturnat robotul pe o parte şi a continuat să-l lovească cu sălbăticie cu labele puternice.

— MAARS-bot, nu! a strigat Macy. Salvează-te, prietene!

Robotul a răspuns cu o *ciripitură* slabă, înainte de a exploda trimiţând în toate părţile o ploaie de bucăţi metalice ascuţite.

Barghest s-a întors asupra lui Macy. Infanteristul s-a dat înapoi precipitat, trăgând rafale scurte, bine controlate în botul bestiei ce înainta către el. S-a împiedicat de un monitor de computer şi a căzut. *Barghest* a urlat, ridicându-se pe picioarele din spate, gată să-i dea o lovitură zdrobitoare.

Proiectilul de 83 mm ce-i mai rămăsese lui Nielsen l-a lovit în coaste, în partea dreaptă, detonând cu tunetul unui mortier. A spulberat monstrul din interior către exterior. Partea superioară a trupului s-a lovit de tavan, împrăştiind sânge peste tot. O clipă mai târziu a căzut pe podea, cu ochii uitându-se parcă acuzatori la ucigaşul său.

Sergentul s-a apropiat şchiopătând de Macy şi l-a ajutat să se ridice. Acesta s-a uitat la cadavrul secţionat în două, apoi şi-a întors ochii la Nielsen:

— Ăsta-i un rahat!

SFÂRŞIT